

Ford taunus

När jag väl hade fått syn på bilen i annonsen så föll jag omedelbart för den. Den hade fortfarande orginalfärgen kvar, precis den färg som jag själv sökt efter. Den hade ingen rost och var endast prydd med en charmig patina. En Ford taunus av 1974 års modell. Minnen väcktes till liv och jag bara var tvungen att köpa den.

På uppfarten till säljarens hem hade den stått i ett vackert solsken som återgav alla år som smekt kromet till ett mjukt töcken.

Det var precis en sådan vi haft i familjen när jag var ung. Där fanns alla söndagsutflykter och åskväderstillflykter. I Kupén fanns alla reglage som samtliga hade sin egen historia. Luften var väl lagrad och hade gift sig med klädseln i en härlig förening. Det verkade som om den aldrig blivit brukad under ett par decennier utan stått i garage under nästan hela sin livstid.

Ägaren, som också var den enda i bilens liv, var villig till att pruta rejält och verkade mest glad av att bli av med den, trots alla dessa år i hans ägo. Jag var väldigt nöjd med affären när jag sakta rullade ut på gatan. Jag ville skapa en grund för en fin kommande vänskap mellan bilen och mig så jag var väldigt lätt på gasen och växlade försiktigt. Vi tog några försiktiga svängar tillsammans i den lilla byn innan jag funderade på att företa vår resa till dess nya hem.

Dock tog det inte lång tid förrän oljelampan tändes på instrumentpanelen. Jag tyckte det var så egendomligt då jag hade kollat upp oljenivån i motorn innan jag körde iväg. Påpassligt nog fanns en bilverkstad alldeles i närheten och vi vände kosan dit för att få reda ut detta lilla missöde.

"Den här bilen känner jag igen." En äldre man i smutsigt blåställ dök upp ur en smörjgrop och började peka på min ford.

"Aha. Jo, jag har precis köpt den. Inte långt härifrån." Jag bredde ut ett leende över mitt ansikte för att påskina mitt fynd.

"Jag har servat den många gånger under sjuttioalet. Herr Köster ville alltid att den skulle vara i god form. Han är en av få som tycker att bilar inte är slit och släng, ser du. Lite konstigt att han säljer den nu. Herr Köster tyckte väldigt mycket om sin taunus. Jaja, det var ju en sorglig historia. Men, det var länge sen."

Då jag bara hade ögon för bilens skönhet och fylld av lycka för ett billigt pris, brydde jag mig inte så mycket om hans mumlande. Jag kollade åter upp oljenivån på motorn och kunde konstatera att allt var i sin ordning. För säkerhets skull köpte jag en flaska lämplig olja av den äldre mannen och fortsatte vidare på min färd hemåt. Nu var oljelampan släckt, men döm om min förvåning om inte motortemperaturen började gå upp väldigt hastigt. Efter några kvarter så vågade jag inte köra längre utan körde in till kanten för att åter öppna motorhuven för en inspektion.

"Åh, det var länge sen jag såg denna bil senast. Var har du fått tag på den?"

En äldre kvinna som gick på trottoaren stannade upp och betraktade bilen medan jag stod hukad över motorrummet. Jag förklarade orsaken till min situation och hon antog genast en sorgsen min.

"Ja, det var ju väldigt sorgligt, det som hände familjen Köster. Konstigt att de behållt bilen i så många år." Nyfikenheten hade nu fötts och trängt sig mellan allt fokus på min nyinköpta gamla bil och jag var tvungen att stilla den.

"Vad är det som är sorgligt med Kösters?"

"Du förstår, familjen Köster hade två döttrar. Och den äldsta tog livet av sig i den här bilen."

Jag ryggade genast tillbaka och tittade på henne med stora ögon.

"Hon gick ner i garaget tidigt en morgon och satte bilen på tomgång. Sen lade hon sig i bagagerummet. När de andra vaknade, var hon redan död."

Tusen tankar rusade genom mig. Varför hade säljaren inte sagt något? Skulle jag kunna ha en sådan bil med ett så makabert förflutet? Eller skulle jag åka tillbaks till säljaren och häva köpet?

"Men, det här var länge sen. Det var över trettio år sen. Jag har ju aldrig sett bilen sen dess. Jag visste ju inte ens att Kösters fortfarande hade bilen kvar."

Den gamla kvinnan hummade ett tag och gick sedan sakta vidare. Jag stod kvar med öppen motorhuv och brottades med mina tvivel. Till slut övermannades min tvekan och jag beslöt att fara vidare med bilen. Det var ändå ett alldeles för bra köp för att dra mig ur alltihop. Jag kastade ständigt ett öga på instrumentpanelen för att se om bilen fick några nya nycker, men allt var lugnt och stilla. En starkare förhoppning om en problemfri hemfärd växte, så jag styrde ut på allt snabbare vägar.

Då smällde det plötsligt till ifrån främre vänstra hjulhuset och jag tappade styrförmågan över bilen. Mitt försök att hålla den kvar på vägen var förgäves och den släntrade glatt upp på en stor öppen gräsmatta med kraftig bredsladd. Mitt på gräsmattan lugnade den sig och stannade. Jag kunde skärrad men lycklig kliva ur. Ett däck hade exploderat. Däcken var gamla och spruckna av alla år i garaget så det var egentligen inte konstigt att ett exploderat. Jag såg ängsligt upp mot det pampiga hus som omgärdades av den stora gräsmattan. Min taunus hade gjort fula bromsspår över det omsorgsfullt odlade gräset.

Inte långt efteråt kom det ut en äldre högre man ur huset och började gå mot min bil och mig. Jag förberedde mig för en utskällning och djupa spadtag i min plånbok, men bytte snart ut detta mot återfödd nyfikenhet. Mannen saktade in och ojade sig mer inför själva bilen än för gräsmattan.

"Ojoj, det här är ju Kösters gamla olycksaliga bil." sa han med en dyster min.

"Jo, jag vet den där sorgliga historien. Jag köpte bilen av Kösters, men jag visste inte om historien då. Jag

har dock trots allt bestämt mig för att behålla den." sa jag, nu något trött på den sorgliga historia som behäftade min ford.

Mannen verkade inte ta mycket notis om min förklaring utan stod i en nästintill meditativ tystnad inför bilen.

"Jag är läkare och har mitt distrikt här. Kösters ringde mig när det hade hänt. Det var fadern själv som hade burit ut henne ur bilen. Mja, nu var han styvfar till den äldsta flickan. Fru Köster hade Karina med sig ifrån ett tidigare äktenskap."

"Det verkar som om alla i den här byn känner till den här bilen och dess mörka förflutna." sa jag i en något irriterad min.

"Åh, det är bara ett fåtal som vet om det här. Det talades inte mycket om självmordet när det hände. Av de som visste har de flesta flyttat eller dött. Det är ju ändå trettio år sen."

Alla detaljer kring den makabra historien gjorde mig illa till mods. Då jag bestämt mig för att behålla bilen, ville jag egentligen inte höra mer kring den här historien. Jag bad läkaren om bärgningshjälp och vi lyckades ringa till en lokal bärgare som kunde hjälpa mig att få hem bilen. Väl hemma investerade jag i fyra helt nya däck för att undvika eventuella nya överraskningar.

Bilen hade dragit på sig en del smuts sen äventyret på gräsmattan, så väl ut ur däckfirman fick det bli en omsorgsfull handtvätt. Under vatten, bilschampoo och öm hand började min ford att glittra ikapp med solen. Uppfylld av situationen ville jag också dammsuga dess innandöme, så jag drog ut min dammsugare och försökte få bort alla tankar kring dess förflutna. Det tog emot att öppna bakluckan. Väl öppen stirrade jag ner i dess mörka rum. Allt var propert upplagt, men dammigt. Så jag drog runt med dammsugarmunstycket för att få bort det värsta dammet. När jag svängde runt men munstycket så flög plötsligt en papperslapp upp och fastnade på munstycket. Den återgav ett gällt vislande ljud, så jag tog snabbt bort lappen. Den var vikt några gånger. Jag vecklade ut lappen och läste en handskiven text på den:

JAG BÄR DITT BARN, DIN JÄVEL

NU FÅR DU BÄRA MIG

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ulf Popeno med Poeter.se id #4033 innehar upphovsrätten